

מסורת הש"ס

לקחת דג. (ג) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יָשָׁב בְּאֶרֶץ
 עוֹשֵׁל וְנוֹס וְיִשְׂרָאֵל
 יִשְׁכָּן מִבְּתֵי מִצְרָיִם
 (ו) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (ז) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (ח) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (ט) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (י) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (יא) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (יב) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (יג) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (יד) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (טו) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (טז) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (יז) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (יח) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (יט) (פסוק)
 וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכָּן מִבְּתֵי
 מִצְרָיִם (כ) (פסוק)

מוסף תוספות

[illegible]

רבינו חננאל

ש"ק וק"ל כוונתו, נתינת מסייעא ליה. ציטטת מדרש ע"ג חומר (שבת) דברי הכל חומר חות צער בהמה. לתלות צטל בפיה משום תענוג. ור' יוחנן ושמאלו רי וכן הלכה. והני לי בבהמות גדולות שום תענוג, אבל קטנים שום צערא הוא, כרה"ר ור' יוחנן צצאת הסייחין צטלין שבפיהם אבל צער שרי. מסורכו, פי' ור' תניא יוצא אדם דור שלע גבי (בהמה) [המכה] ובקשישין.

במה בהמה פרק חמישי שבת

גב'ו' מסניסין נמי דיקא. לקמן בזה"ל פירקא: **אף באוכף.** דלחיו נמי
ממנהי לתממה: **ונבדל שלא יקסור לו מסריקין.** פיט"ר"ל דמחזי כמי
שקשורה להטעניו משוי: **רלוועה סחם ונבו.** פושל"א שנותנים שם שלא
להסיר האוכף והמשוי על זוארה כשהיא יורדת לעמק והמסרך שלא
על המסרך על ונבה כשהיא עולה על
ההרים: **מחו ליתן מרדעס.** ולא
לללללל לרה"ר אלא בחצר ומפניה האינה:
ה"ג אמר ליה מוסר אל"ל ודי מה בין
הס לאוכף אישטיק אישטיק כו'.
כבסצור היא דלישטיק משום דלא
אשטיק ציה דלצר אוכף נמי שרי
לשואטיגה מצרייתא דלסור ליתלה
ההשתא ליעול אמרת סא להניח
מייבעיא דדמי כאליו צריך להטעינה
משוי: **רציה. רב: טרסקל. סל**
מלא שפורים חולין לה בוארה ופיה
תמון לחובו ואוכלת ותעובו בעלמא
הוא שלא תטרח לשוט זוארה לארץ:
לצעה. של יניה: מרדעס מוסר.
משוי הוא: לשמסא דרב דשרי

בשבת אמר ליה לאוכף אישתיק אור חמור לא יטלטלנו ומביאה בחצר והוא ליטול אמרת לא לך ר' זירא שבקיה כרר רב חיאי בר אשי א לכהמה בשבת וקל התם דמשום תענוג לא כל שכן שמוא ימרסקל אסור אול לשמעתא דרב קמידה רב לא ידע כלום כי פליק ר' זירא יפת דיתבי וקאמו גותנין מרדעת על יישר וכן תרגמה מנו שמואל והא רב דהוה מסיים ביה ואי א"ל יישר וכן תרגמה עלמא מיהת מרדעת שאני התם דאפשר אמר כאן לחממה כי לה צערא לצננה דאמרי אינשי חמור קריא לה מיתבי שועל ולא בזהרורי חוב בכיס שלו ולא פרה בחסום במרסקלין שבפיהם בסנדל שברגליה ולו מומחה וזו חומר יוצא הוא באגד שעמיה שעל גבי השבר ובי פופקין לה זוג בצוא קתני מיהת ולא סיידה לרה"ר הוא ד מואי לאו בגדולים יבקטנים ומשום צ

לאו במוסין של יקשקש העינבל שבתוכה: וזוג אישקל"ט. עינבל
 "בדד"ל: ומעיינת. בזהו וזו בחרז אבל לא תכלה בו לרה"י כדמפרש
 לקמן בפרקין (דף נד:) דמחזי כמאן דחזיל לחיננא: מאי לאו.
 בבסיחיים גדולים קאמר דלוארן ארוך ואין להם צער לשוח ולאכול
 קממ"ג הקרקע ומולה להן מרסקל לתענוג וקשיא לשמואל: קטנים.
 ארבוטומיין גבוהין וזוארן קטן ויש להם צער לשוח ע"ג הקרקע ולאכול:
 דומיא

ה' בהמה פרק חמישי שבת

ויהי שקשורה לו מע"ש. רש"י פי' לקמן ט' בדקשורה מע"ש הו' מלבוש החמור אבל בצנייה קשורה מע"ש הו' משאוי^א ועוד יש לפרש בצנייה קשורה מע"ש מיחו' כמתכוין להוצאת המרדעת וה"ר פור"ם פירש דמיחו' כאילו מתכוין להוליך הבהמה למקום רחוק:

פשיטא. ולא צעי

למפסך למרישא שמעינן לה דקמא
 בזמן שהיא קשורה הא אינה קשורה
 לא דדקך משניות כן במסכת ע"י
 (דף לה:) אלו דברים אסורין באכילה
 כבשים שזרכן למת^א לתוכן יין כו'
 ובסיפא (סס דף נט:) קמני ואלו
 מותרים באכילה כו' וכבשים שאין
 דרכן למת כו' ובפרק אלו טרפות
 (תוין דף נז.) קמני אלו כשרות
 אע"ג דאיכא מניייהו דשמעי' מרישא
 וא"ת ופשוט' מרישא^א דנקשורה
 מערב שבת איירי מדלעטוריך למיתמי
 בזמן שהיא קשורה ^בדלגלו הכי הוה
 דיען דאיירי בקשורה דלוי באינה
 קשורה פשיטא דאסור דילמא נפלה
 ואתי לאתויי דקאמר הכא אילימא
 כו' אלא דלוי בזמן שקשורה מע"ש
 קאמר וי"ל למרישא לא מפשט
 דאדרבה ה"א דלכוי תנא בזמן שהיא
 קשורה לאשמי' דאפי' קשורה בשבת
 דלוי לא תנא ליה הכי דוקא בשבת
 לוי מע"ש אבל בקשורה נקשרת לא
 קמ"ל להכי דייק מסיפא:

מהו יתין המרדעת ע"ג חמור
בשבת. ואין לאסור משום
 דאין כלי ניטל אלס לדבר הניטל^א
 דבהמה חשיבא כדבר הניטל כיון
 דיכול למושהו ולהוליכה בכל מקום^ב
 ורב אסי דב נתן דבעי אס אסור אס
 לפרס משום דמיחוי כרואה להוליך
 הבהמה למקום רחוק^ג דא"כ היכי דייק
 דמאן דשרי טרסקל כ"ש מרדעת.^ד
 ואין לפרס נמי דבעי למסר בחצר
 אטו ר"ה^ה כדלאמר גבי אשה צ"י במה
 אשה (לקמן דף סד:)^ו דגבי בהמה לא
 גזרו כדתיניא בסמוך גבי זוג ומטיילת
 עמו בחצר אלס נראה לר"י דטעמא
 משום טרסא דשבת ואע"ג דשרי^ז
 קרורף צ"פ^ח דבעי^ט (דף סג.) ה"ס
 יס לה עבר ציזור אי"נ לא שני אלס
 צייט אלס בשבת אסור:

[illegible]

ארייך. שם מנח כדכתיב ארייך
מלך אלסר (בראשית יד)
ונקטו טפי משאר מלכים לפי שמוצא
זו לשון ארי: דשמעיה דקא
מסיים בה ב'ו. אע"ז דקיי"ל פ' כרז
באיסורי היינו לגבי שמואל לחודיה
אבל הכא ר' יוחנן דקיי"ל כוותיה
לגבי רב קאי כשמואל וברייתא דאוכף

לחממה כאן לנגנה¹⁷ ומתני' דאין סבין ומפרסבין לבהמה דמייתי
לקמן נמי פליגא אדרב דפרסב קונטרס: **מנא** לאו בגדויל'ס
במשום תענונו. ווא' ומאי קושא דילמא הכא מיירי דטרסקין
סגתלה מעש' אצל תלות שבבת אפי' בחל אסור ומיין דייק¹⁸
מזנקט רה"ר גבי טרסקל טפי משאר דכולהו נמי ברה"ר איירי
אלא נקט רה"ר¹⁹ דבחצר מותר בכל ענין:

כגון

עין משפט
נר מצוה

מַהֲלֵי אֵלֶּיךָ מִיָּמֵינוּ
לְחַיֵּיךָ הַיּוֹם
שֶׁהָיוּ לְחַיֵּיךָ
סֶעֱפִי יְיָ
טוֹשָׁע שֶׁסֶעֱפִי יְיָ
יְיָ שֶׁסֶעֱפִי יְיָ
סֶעֱפִי יְיָ
יְיָ שֶׁסֶעֱפִי יְיָ
סֶעֱפִי יְיָ
יְיָ שֶׁסֶעֱפִי יְיָ
סֶעֱפִי יְיָ

לעזי רעט"י

ל"ל. סמלון
ת- חזה).
א. רתמת-זנב.
קליט
קליט"א]. זוג
ן (יד).
ל"ל [בטי"ל]. ענבל
הפעמון).

מוסף רע"י

יפה אחרת (לקמן)
שפיר קאמרת (פסחים)
ליו עה: ארויך. לשון
כמו גור אריה יהודה:
קרי ליה לשמואל ארייך
הלכה כשמואל דיינא,
כי דיינא דמלכותא דיינא
ת (נח): או על שם
מנח אלכס (בראשית)
דלמכותא טוהי דיינא
(עו): רבמיטילת עמר
דליכא מראית העין
(לקמן טו):

ב נסים גאון

[illegible]